

Diümenge XVI durant l'any (A)

EVANGELI

+ Mateu 13, 24-43

Després els proposà aquesta altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb un home que va sembrar bona llavor en el seu camp; però, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, va sembrar jull enmig del blat i se'n va anar. Quan els brins van créixer i es va formar l'espiga, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren:

»--Senyor, ¿no vas sembrar bona llavor en el teu camp? D'on ha sortit, doncs, el jull?

»Ell els respongué:

»--Això ho ha fet un enemic.

»Els mossos li diuen:

»--¿Vols que anem a arrencar el jull?

»Ell els respon:

»--No ho feu pas, no fos cas que, arrencant el jull, arrenquésiu també el blat. Deixeu que creixin junts fins al temps de la sega, i llavors diré als segadors: "Arrenqueu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; el blat, en canvi, arreplegueu-lo i porteu-lo al meu graner."

Els proposà encara una altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb el gra de mostassa que un home va sembrar en el seu camp: la mostassa és la més petita de totes les llavors; però, quan ha crescut, es fa més gran que les hortalisses i arriba a ser un arbre; fins i tot vénen els ocells del cel a fer niu a les seves branques .

Els digué una altra paràbola:

--Amb el Regne del cel passa com amb el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar.

Tot això, Jesús ho digué a la gent en paràboles, i no els deia res sense paràboles. Així es va complir allò que havia anunciat el profeta:

Obriré els llavis

per parlar en paràboles,

proclamaré coses

que estaven amagades

des de la creació del món.

Llavors deixà la gent i se'n va anar a casa. Els deixebles se li acostaren i li digueren:

--Explica'ns la paràbola del jull sembrat en el camp.

Ell els digué:

--El qui sembra la bona llavor és el Fill de l'home. El camp és el món. La bona llavor són els qui pertanyen al Regne. El jull són els qui pertanyen al Maligne. L'enemic que ha sembrat el jull és el diable. La sega és la fi del món, i els segadors són els àngels. Així com arrenquen

el jull i el cremen al foc, així passarà a la fi del món: el Fill de l'home enviarà els seus àngels a arrencar del seu Regne tots els qui fan caure en pecat i els qui obren el mal, i els llançaran a la fornall ardent; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents. Llavors els justos resplendiran com el sol en el Regne del seu Pare.

»Qui tingui orelles, que escolti.

Paraula de Déu.

HOMILIA

20 de juliol de 2014

LA IMPORTÀNCIA D'ALLÒ PETIT

Al cristianisme li ha fet molt de mal al llarg dels segles el triomfalisme, la set de poder i l'afany d'imposar-se als seus adversaris. Encara hi ha cristians que enyoren una Església poderosa que ompli els temples, conquereixi els carrers i imposi la seva religió a la societat sencera.

Hem de tornar a llegir dues petites paràboles en què Jesús deixa clar que la tasca dels seus seguidors no és construir una religió poderosa, sinó posar-se al servei del projecte humanitzador del Pare (el regne de Déu), sembrant petites "llavors" d'Evangelí i introduint-se en la societat com a petit "ferment" de vida humana.

La primera paràbola parla d'un gra de mostassa que se sembla a l'horta. Què té d'especial aquesta llavor? Que és la més petita de totes, però, quan creix, es converteix en un arbust més gran que les hortalisses. El projecte del Pare té uns començaments molt humils, però la seva força transformadora no la podem ara ni imaginar.

L'activitat de Jesús a Galilea semblant gestos de bondat i de justícia no és gens grandiosos i espectacular: ni a Roma ni en el Temple de Jerusalem són conscients del que està succeint. El treball que realitzem avui els seus seguidors és insignificant: els centres de poder ho ignoren.

Fins i tot, els mateixos cristians podem pensar que és inútil treballar per un món millor: l'ésser humà torna una i altra vegada a cometre els mateixos horrors de sempre. No som capaços de copsar el lent creixement del Regne de Déu.

La segona paràbola parla d'una dona que introdueix una mica de llevat en una massa gran de farina. Sense que ningú sàpiga com, el llevat va treballant silenciosament la massa fins fermentar-la del tot.

Així succeeix amb el projecte humanitzador de Déu. Una vegada que és introduït en el món, va transformant calladament la història humana. Déu no actua imposant-se des de fora. Humanitza el món atraient les consciències dels seus fills cap a una vida més digna, justa i fraterna.

Hem de confiar en Jesús. El regne de Déu sempre és una cosa humil i petita en els seus començaments, però Déu està ja treballant entre nosaltres promovent la solidaritat, el desig de veritat i de justícia, l'anhel d'un món més feliç. Hem de col·laborar amb ell seguint Jesús.

Una Església menys poderosa, més desproveïda de privilegis, més pobre i més propera als pobres, sempre serà una Església més lliure per sembrar llavors d'Evangelí, i més humil per viure enmig de la gent com a ferment d'una vida més digna i més fraterna.

José Antonio Pagola

HOMILIA

17 de juliol de 2011

COM A FERMENT

Amb una audàcia desconeguda, Jesús va sorprendre a tots proclamant el que cap profeta d'Israel s'havia atrevit a dir: "Ja és aquí Déu amb la seva força creadora de justícia obrint-se camí en el món per fer la vida dels seus fills més humana i més feliç". Cal canviar. Hem d'aprendre a viure creient en aquesta Bona Notícia: el regne de Déu està arribant. Jesús parlava amb passió. Molts se sentien atrets per les seves paraules. A d'altres els sorgien un munt de dubtes. No era tot una bogeria? On es podia veure la força de Déu transformant el món? Qui podia canviar el poderós imperi de Roma?

Un dia Jesús va explicar una paràbola molt breu. És tan petita i humil que, moltes vegades, ha passat desapercebuda per als cristians. Diu així: «Amb el Regne del cel passa com amb el llevat que una dona va posar dins tres mesures de farina, fins que tota la pasta va fermentar».

Aquella gent senzilla sabia de què els estava parlant Jesús. Tots havien vist les seves mares elaborar el pa al pati de casa seva. Sabien que el llevat queda "amagat", però no roman inactiu. De manera callada i oculta ho va fermentant tot des de dins. Així actua Déu des de l'interior de la vida.

Déu no s'imposa des de fora, sinó que transforma les persones des de dins. No domina amb el seu poder, sinó que atreu amb el seu amor cap al bé. No força la llibertat de ningú sinó que s'ofereix per fer més feliç la nostra vida. Així hem d'actuar també nosaltres si volem obrir camins al seu regne.

Està començant un temps nou per a l'Església. Els cristians haurem d'aprendre a viure en minoria, dins d'una societat secularitzada i plural. En molts llocs, el futur del cristianisme dependrà en bona part del naixement de petits grups de creients, atrets per l'evangelí i reunits entorn de Jesús.

A poc a poc, aprendrem a viure la fe de manera humil, sense fer gaire soroll ni donar grans espectacles. Ja no cultivarem tants desitjos de poder ni de prestigi. No gastarem les nostres forces en grans operacions d'imatge. Buscarem l'essencial. Caminarem en la veritat de Jesús.

Seguint els seus desitjos, procurarem de viure com a "ferment" de vida sana enmig de la societat i com una mica de "sal" que es dilueix humilment per donar sabor evangèlic a la vida moderna. Encomanarem en el nostre entorn l'estil de vida de Jesús i irradiarem la

força inspiradora i transformadora del seu Evangeli. Passarem la vida fent el bé. Com Jesús.

José Antonio Pagola
Traductor: Francesc Bragulat

Blog: <http://sopelakoeliza.blogspot.com>
<http://iglesiadesopelana.blogspot.com>

José Antonio Pagola Itxaldiaren Bideoak ikusteko:
<http://iglesiadesopelana3v.blogspot.com>